

โครงการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เรื่อง “การศึกษาและตาบอดสี”

โดย

นางฉัตรสุตา จันทร์தியิง กรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

อาการตาบอดสี ที่จริงแล้วเป็นอาการบกพร่องความสามารถในการมองเห็นสี หรือที่เรียกให้ถูกต้องคือ **อาการตาพร่องสี** ผู้ที่มีอาการตาพร่องสีจะมองเห็นสีไม่เหมือนคนปกติ

อุบัติการณ์ พบในผู้ชาย 7.5 – 8.0 % พบในผู้หญิง 0.5 %

ส่วนใหญ่เป็นตาพร่องสีแดงและสีเขียว (Red-Green Deficiency)

ส่วนน้อยเป็นตาพร่องสีน้ำเงิน (Blue Deficiency)

ตาพร่องสีทุกสี (Total Color Blindness) พบน้อยมากคือ พบ 1 :

33,000

ผู้ที่มีอาการตาพร่องสีสามารถมองเห็นและดำรงชีวิตได้เหมือนคนปกติ แต่ไม่สามารถ ศึกษาต่อและประกอบอาชีพที่ต้องใช้ความสามารถในการมองเห็นสี เช่น นักบิน ทหาร ตำรวจ แพทย์ เกษัชกร ทันตแพทย์ เทคนิคการแพทย์ วิศวกร สถาปนิก ช่างไฟฟ้า ช่างอิเล็กทรอนิกส์ และคนขับรถขนส่งสาธารณะ เป็นต้น

คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้รับเรื่องร้องเรียนปัญหาสิทธิมนุษยชนเรื่อง “การศึกษาและตาบอดสี” เป็นจำนวนมาก เนื่องจากเด็กนักเรียนที่สมัครสอบเข้าศึกษาต่อในสถาบัน การศึกษาหลายแห่งสามารถผ่านการสอบข้อเขียน แต่ตรวจร่างกายไม่ผ่านเกณฑ์ความสามารถในการมองเห็นสี ทำให้เกิดการสูญเสียทางด้านเศรษฐกิจ,สังคม,โอกาส,เวลา และ กระทบกระเทือน ต่อจิตใจของเด็กนักเรียนอย่างรุนแรง เนื่องจากที่ผ่านมาไม่มีการตรวจคัดกรองหาอาการตาพร่องสี ในเด็กนักเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมทางการศึกษาให้เด็กนักเรียนตั้งแต่แรก

นางฉัตรสุตา จันทร์தியิง ประธานอนุกรรมการด้านสิทธิเด็กและการศึกษา ใน คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ได้เล็งเห็นความสำคัญในการตรวจคัดกรองเด็กนักเรียนที่มี อาการตาพร่องสี ได้จัดให้มีการสัมมนาเวทีสาธารณะ โครงการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เรื่อง “การศึกษาและตาบอดสี” ในวันพฤหัสบดีที่ 18 กุมภาพันธ์ 2559 เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

คณะอนุกรรมการด้านสิทธิเด็กและการศึกษาจึงเสนอให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นผู้ดำเนินการตรวจคัดกรองหาเด็กนักเรียนที่มีอาการตาพร่องสีตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา โดยให้ครูเป็นผู้ตรวจคัดกรองเด็กนักเรียนในโรงเรียน และใช้วิธีทดสอบแบบ ISHIIHARA’s Test ชนิด 38 แผ่น ที่ตีพิมพ์เมื่อปีค.ศ.2010 ให้เด็กนักเรียนอ่านแบบทดสอบ21แผ่นแรก ถ้าเด็กนักเรียนสามารถอ่าน ได้ถูกต้อง17แผ่นหรือมากกว่า แสดงว่าไม่มีตาพร่องสี ส่วนเด็กนักเรียนที่อ่านได้น้อยกว่า 17 แผ่น จะส่งไปที่โรงพยาบาลประจำจังหวัด เพื่อให้จักษุแพทย์ตรวจวินิจฉัยต่อไป เด็กนักเรียนที่มีอาการ ตาพร่องสีจะได้รับการแนะนำแนวทางในการศึกษาต่อที่เหมาะสมตั้งแต่เนิ่นๆ และถือเป็นความลับ ไม่ให้คนอื่นรู้ ให้รู้เฉพาะผู้ปกครองและเด็กนักเรียนเท่านั้น

ส่วนปัญหาที่สองที่จะดำเนินการต่อคือ สถาบันการศึกษาทุกแห่งที่รับเด็กนักเรียน
ในสาขาวิชาเดียวกัน ต้องออกเกณฑ์ในการรับนักเรียนที่มีอาการตาพร่องสีที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
มีการตรวจหาอาการตาพร่องสีที่ใช้วิธีตรวจเหมือนกัน ไม่ใช่ดุลพินิจ และมีการประกาศอย่างชัดเจน
และเปิดเผย เพื่อไม่ให้เกิดการเลือกปฏิบัติต่อเด็กนักเรียน